

Lidská oběť a sebeoběť krve patřily u poklasických Mayů mezi nejdůležitější rituály, nicméně porozumění jejich významu bylo příliš často filtrováno badateli skrz jejich vlastní kulturní hodnoty a předporozumění. Jediná cesta, jak se pokusit rekonstruovat autochtonní pohled na lidskou oběť v Mezoamerickém starověku, je ponořit se do primárních pramenů. Zatímco pro klasické období představuje základní a nejdůležitější zdroje epigrafický materiál a ikonografie, pro informace o poklasickém období můžeme disponovat koloniálními texty psanými v latině, a to jak přímo zaznamy orální či hieroglyfické literatury (knihy Chilama Balama, Popol Vuh, Cantares de Dzitbalche atd.), tak zprávami španělských lokálních autorit a misionářů o jimi spravované zemi (kronika biskupa Landy nebo Relaciones histórico-geográficas).

Kontrast lidské oběti a sebeoběti vyvstává v primárních textech zcela jednoznačně.

Lidská oběť významně souvisí s proklamací nadvlády, moci a politické dominance, může být užitá nejen jako rituální výsada odměněná nejlepším z posmrtných životů, ale rovněž (a zdá se, že statisticky vzato především) jako trest nebo konečné dovršení vojenské porážky. Jako taková je vnímána ambivalentně, jako nejposvátnější a nejvýznamnější z činností, jimiž je člověk povinován bohum a zároveň jako nestěšť a jeden z nejméně žádoucích osudů, které mohou člověka postihnout. Sebeoběť krve je naproti tomu prezentována jako společensky vysoce ocenovaný úkon, na nějž je nahlíženo prakticky bezvýhradně pozitivně. Zatímco lidskou oběť představuje ponížování nebo tyranů zajatec, sebeoběť je vrcholným privilegiem společenských elit a zdrojem úcty a prestiže. Jestliže tedy některé autory kladou oběť a sebeoběť na stejnou úroveň, přičemž jediný rozdíl spočívá v lidském významu sebeoběti oproti oběti, zkrslují tak způsob, jakým Mayové tyto dvě praktiky skutečně vnímali.